

'De vent i ales' de Txarango, cançó per cançó

Repassem, amb Alguer Miquel i Sergi Carbonell, les cançons del nou disc

Txarango | Bernat Almirall

Txarango presenta avui el seu darrer àlbum, *De vent i ales* (Halley Records, 2020), amb què posen punt final al llarg viatge de deu anys que els ha portat a recórrer el món. I s'acomiaden amb un llarga durada, fent èmfasi en el "llarga": "És el disc més llarg que hem fet, amb setze cançons. Actualment hi ha la tendència a segmentar-ho tot quan tractem la música només com a consumidors. La indústria, que és la vessant més salvatge del món de la música, ara tendeix a fer senzills mirant de treure el màxim rèdit de la mínima cosa. Nosaltres ens hi rebel·lem i traiem un disc que hi haurà persones que es moriran entre que el comencen a escoltar i l'acaben, de llarg que és. És una presa de postura davant el neoliberalisme del sector", admet la banda. El descobrim i el repassem, cançó per cançó, amb Alguer Miquel i Sergi Carbonell 'Hippi'.

1. ?De tot arreu?

?És l'obertura del disc entès com a obra completa i vol ser un cant a cuidar la terra i cuidar la vida. La tornada canta a la diversitat i al sentiment de pertinença a una humanitat diversa i meravellosa. Teníem la necessitat de cantar que tots els pobles són el nostre poble després de la sobredosi de

banderes que vivim a Catalunya. Volem alliberar la climatologia emocional que es viu a Catalunya de qualsevol deix identitari. És un cant antiracista. Diem que el meu poble té molts noms, el meu poble té molts déus i és un sentiment que tenim de veritat. Acaba amb un cant indígena que es diu *Toré* i que són els cants rituals d'una comunitat del Brasil que es diu kariri-xokó, amb què vam estar convivint quan vam acabar l'última gira. Va ser molt revelador perquè el llarg viatge que havíem començat, i que no sabíem on ens portaria, ens va dur a les comunitats ancestrals més antigues que hi ha vives al planeta. El toré es fa en rotllana al ritme d'una maraca i es va rodant. Ens vam passar cinc dies rodant. Es fa per netejar, per projectar, per curar, per desprendre's de coses. Té molt a veure amb el procés que vivíem com a grup, decidint que fariem l'últim capítol. Ens va ajudar a desprendre'ns de tot això. És una de les vivències més importants que hem tingut a nivell personal?.

2. ?A la deriva?

?Ha estat el primer senzill. La vida va cap aquí i cap allà i nosaltres fluïm a la deriva arrossegats per uns *inputs* que ens hi arrossegueu i que no controlem. La tornada expressa la idea que ens hem agafat a la música i a la vivència compartida entre nosaltres com a espai que atura el temps d'aquest món frenètic.

És una cançó que se surt una mica de l'estil de **Txarango** perquè sempre hem intentat que les cançons arribin pel contingut emocional i no pas per les referències polítiques. La música és una casa gran que abraça tothom i la política es fa amb diverses accions. És fàcil deixar anar discursos en una cançó. Si agafem manuals o corrents ideològics concrets, en un mes fem un disc! En aquesta cançó sí que hi hem posat uns referents concrets perquè acabàvem d'arribar de Brasil, d'acompanyar les lluites dels guaranis, dels kariri-xokó, del moviment sense terra?

A Catalunya vivim un procés, que Jordi Cuixart defineix molt bé quan en diu 'lluites compartides', en què s'hi barregen moltes coses però que al final tenen en comú la voluntat de posar la vida al centre de les persones, que també ens ressonen als nostres viatges. I hi ha una sèrie de símbols que són persones que ens han influït molt per la seva resistència al poder i capacitat de transformació de la societat".

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=XwBErAJX-Z0>

3. ?La foguera?

?Després de quatre discos hem aconseguit fer una cumbia! ?La foguera? té dos nivells. Per nosaltres, explica un dels rituals que fem amb els indígenes al Brasil al bosc, al voltant del foc i a través de la seva medicina sagrada. Allà projectem el camí que ha de venir per endavant i ens desprem de moltes coses. És un procés de cura, de desfer nusos, de fer dols? Aquest ritual que fem al voltant del foc i a través dels seus beuratges, la seva medicina i les seves cançons, l'agafem i el traslladem a la cultura mediterrània. Aquí, el nostre ritual és el del foc de Sant Joan, que serveix per al mateix: cremar el moble vell, cremar tot allò de què ens hem de desprendre, el que no necessitem. També parla del moment del grup. No de fotre'l a la foguera, sinó de desprendre's d'un projecte que ha estat el centre de les nostres vides els darrers deu anys.?

4. ?Quan cau el sol?

?És una cançó de ruta, de carretera. Si sents un petit neguit que et diu que l'horitzó et crida i que on ets et falta alguna cosa, agafa i emprèn el viatge. Hi ha alguna cosa per viure que t'espera.?

5. ?Les coses senzilles?

?Intenta ser una cançó que ens recorda la fragilitat de la vida i es mira la mort com a part del trajecte. Hi ha idees que hem après els últims anys al Nepal, a l'Índia, amb els indígenes? que són cultures que es miren la vida com una petita experiència de tot el que som. Venim de molt lluny i anem més lluny encara. Ens trobem en aquest tros de camí i de vegades ens costa dir-nos coses tan fàcils com que ens estimem. Parla de la nostra existència, que acabarà sent pols en el temps i ens transformarem en una altra cosa. I d'abraçar la mort i mirar-la com una part del trajecte, de celebrar-la. Amb el grup també som en el procés de celebrar un final.?

6. "Aguacero?"

?És el típic cant ritual que tenen milers de cultures al món per fer ploure, la típica cançó de la pluja que hi ha a tantes cultures? aquesta és la nostra. Recull una idea d'una cançó del disc *Som riu*: que plogui fort i s'emporti tota la merda d'aquesta societat en què vivim. Que el torrent d'aigua aixafi tot allò que no ens agrada i tinguem l'oportunitat de refer-ho des d'un altre lloc. És la cançó més llatina que hem fet.?

7. ?Nous camins?

?Vas compartint la vida amb diferents persones i amb cadascuna comparteixes un tros del teu camí. Cada final és un principi, i després d'una part de camí, en ve una altra. El que ens agrada més de la lletra és l'aprenentatge de viure des de l'agraïment. Quan vius des de l'agraïment és molt més fàcil estar connectat amb l'essència de la vida. Diem que agraim a tots els atzars i totes les pors, a les coses que ens han blocat i fet patir perquè al final són les que ens construeixen. Som fills de milions de caramboles infinites que ens han portat a ser el que som avui. És més fàcil comprar totes les loteries del món i que et toquin totes que no pas, vist des de fa cent anys, preveure que avui estaríem fent aquest cançó per cançó.?

8. ?Avui que fas anys?

?El disc té un component molt gran de celebrar la vida compartida i aquesta cançó és un himne al camí compartit i als grups de persones que s'han mantingut vius a través del pas del temps. La vam començar a pensar perquè aquest 2020 fèiem deu anys com a grup i volíem fer alguna cosa especial i al final l'hem deixada oberta per tal que la gent pugui fer-la servir per als seus aniversaris i efemèrides.?

Txarango Foto: Bernat Almirall

9. ?Cançons de llibertat?

?Recull tot els que ens ha mogut per dins els últims anys, que han estat uns anys molt bèsties en què ens hem fet amics de moltes persones. Em sembla que no hem digerit prou bé tot el que hem viscut i que s'ha traduït políticament en una merda. Però bé, hi ha hagut diferents mostres d'empoderament popular, tot i que, malauradament, algunes han acabat amb gent que estimem a la presó, com Jordi Cuixart, amb qui hem fet una bona amistat. Se'ns hi han barrejat moltes coses. Aquesta cançó recull l'emoció dels exilis que nosaltres hem viscut al costat dels refugiats però que els nostres avantpassats van viure en primera persona. La tornada recull la resposta de marea, de tsunamis tossudament alçats, l'empoderament popular... També és una cançó per a l'Espanya republicana, la de les cunetes, la de Lorca i de Machado i no la de Tejero. Hi ha un poema d'Ivan Prado que és un amic pallasso amb qui hem estat a les comunitats indígenes de Brasil, a Palestina? La cançó lliga totes aquestes idees.?

10. ?Bendita vida?

?Un cant a l'alegria de celebrar la vida, de recordar-nos que ho hem de celebrar. Malgrat que caiguem i passem moments difícils, viure és un regal. I tot expressat des de la nostra manera de veure la vida. La gira que teníem prevista era el projecte polític més gran que havíem somiat. Posar en escena el nostre xou artístic era només l'excusa per crear un context d'economia social en el qual crear serveis que el món de la música no té: una cooperativa de *ticketing*, barres amb cerveses artesanes, menjars de projectes cooperatius integradors??

11. ?Si sabessis?

?Una cançó d'amor a un amor no viscut. Aquella emoció que sentim per una persona però que no li hem dit mai. Hi ha una referència que em mola molt a un poema de Luis García Montero que es diu ?Aunque tú no lo sepas' i que parla d'aquesta emoció. Diu: ?*Como la luz de un sueño,/ que no raya en el mundo pero existe,/ así he vivido yo/ iluminando/ esa parte de ti que no conoces,/ la vida que has llevado junto a mis/ pensamientos*'. Em sembla brutal. És aquesta part de fantasia que algú inventa una relació que no ha tingut. La cançó parla de les emcions que hem decidit guardar-nos.?

Fotograma del documental 'De vent i ales'

12. ?Barcelona?

?És un *son* cubà. Ens feia il·lusió fer un *son* per la relació que hem tingut sempre amb Cuba i per la connexió de les músiques d'anada i tornada que Barcelona ha viscut tant. Parla de Barcelona, aquella ciutat que nosaltres encara vam viure quan vam arribar, mestissa i celebrada, la Barcelona que va ser la rosa de foc i bressol de lluites anarquistes? i no la ciutat franquícia i trista en què s'ha transformat.?

13. ?La memòria de les mans?

?L'enyorança per un amor ja viscut, la mirada des de la distància que de vegades ens torna. Tenim molts tipus de memòria: la intel·lectual, l'emocional i també la memòria del cos. Tenim moltes coses que hem viscut escrites a la pell. Ens feia gràcia fer una havanera perquè és un estil que respectem, estimem i ens sembla profundament entranyable. Però ens ha quedat a la nostra manera, una havanera del Ripollès.?

14. ?Ara que balles amb mi?

?Està fet seguint el patró d'una *chacarera*. Són tot d'imatges simultànies en una ciutat mentre plou. En el moment en què estem junts passen mil coses simultànies a la ciutat. És una fotografia del moment?.

15. ?El combat?

?Aprendre a estimar-nos sense les emocions pesades que hi ha en una relació. Estimar-nos havent-nos després d'emocions com la gelosia. Construir l'amor des d'una posició alliberada segurament ens permetrà viure'l millor.?

16. ?És hora de tornar a casa?

?Tanquem el viatge. Recull alguns dels llocs que guardem a dintre. Parla un altre cop del viatge i de l'equipatge, de com ens ha canviat la vida. La celebració, de nou, del camí compartit i de

l'agraïment. El nostre ha estat sobretot un viatge espiritual i cap endins. Tot es transforma sempre i ara hem arribat a un final, com també hi haurà un final a les nostres vides, però reprèn la idea que ens anirem trobant en diferents formes i diferents vides. És una idea que tenen moltes cultures i que per vivències que hem viscut els últims anys ens ressonen molt fort. Volíem reiterar la idea que, en realitat, no hi ha finals, que tot acaba sent una altra cosa?.